

ת"פ 53642/05/21 - מדינת ישראל נגד רומן לויטן (עצור בפיקוח)

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 53642-05-21 מדינת ישראל נ'

לויטן(עצור/אסיר בפיקוח)

לפני כבוד השופט ארז פורת

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

רומן לויטן (עצור בפיקוח) ת"ז 312655327

גזר דין

1. הנאשם הורשע, כאמור בהכרעת הדין, בעבירה שעניינה גרימת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, וכן בעבירה שעניינה החזקת אגרופן או סכין שלא כדין.

בתמצית יצוין כי במהלך מבצע "שומר חומות", עת געשה הארץ באירועים בטחוניים והתפרעויות, הגיע הנאשם בלא תכנון מוקדם להתפרעות המונית, במהלכה קראו המשתתפים קריאות גנאי כלפי האזרחים הערבים, חלקם השליכו אבנים לעבר כלי רכב שחלפו במקום וכל אימת שסברו כי נוסעיהם הינם ערבים.

במהלך ההתפרעות נקלע למקום המתלונן, אזרח ערבי, ואז תקפו אותו מי מהמתפרעים, תוך שהם מכים בו בידיהם ובאמצעות כלי נשק קר ואף דקרו אותו. כח משטרתי נחלץ לסייע למתלונן, הרחיק מעליו את הפורעים ובשלב זה הגיע הנאשם לעבר המתלונן וניסה להכותו באמצעות מוט מתכתי בו אחז. בטרם הצליח, תפסוהו השוטרים והוא נעצר. בסמוך למעצרו, נמצאה סכין בכיס מכנסי הנאשם, שעל להבה אותו שרידי דם המתאימים לפרופיל D.N.A של המתלונן.

2. האינטרס החברתי שנפגע ממעשי הנאשם הוא הזכות לשלמות הגוף ולבטחון אישי של כל אדם, יהא מוצאו האתני אשר יהא. הפגיעה כאן היתה ברף הבינוני, בשים לב לכך שמדובר בארוע הכאה נקודתי שנעשה באמצעות נשק קר.

אכן, לא הוכח תכנון מוקדם לגבי עצם הגעת הנאשם לאותה התפרעות, מלכתחילה, ברם, משהגיע הוא בחר להפוך לחלק אקטיבי ולתקוף מתלונן בלא כל סיבה זולת אווירת ה"עליהם" שריחפה באוויר כלפי כל מי שנקלע למקום והוא ממוצא ערבי.

מעשי הנאשם ארעו במהלך ההתפרעות, שאין אלא להגדירה כגזענית ומכוונת כלפי ערבים, זאת כעולה מהראיות שנשמעו (ראו הכרעת הדין), והדבר מוסיף נופח חומרה נוסף למעשים שביצע המוסרי מזדקר מאליו: ניסיון להכות, באמצעות מקל מתכת, אדם פצוע, שותת דם, שעבר זה מקרוב תקיפה פיזית קשה. העובדה כי התקיפה נמנעה ברגע האחרונה אינה נזקפת לזכות הנאשם, שכן לא הוא שעשה להפסקת התקיפה אלא התערבות השוטרים. בעניין זה כבר נפסק כי:

"בבחינת מידת חומרתן של העבירות שבוצעו על ידי המערערים, אין להסתפק בעמידה על התוצאה שנגרמה בעקבותיהם כי אם יש להוסיף ולהשקיף על התוצאה הפוטנציאלית שנמנעה, לא בשל חרטתם של המערערים, אלא בשל ערנותם של גורמי הבטחון (ע"פ 1456/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10/7/2007)).

3. מדיניות הענישה בעבירה הנדונה קבעה כי:

"פסיקתו של בית משפט זה בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה (כמו גם בכל עבירה אחרת), קשורה בטבורה לנסיבותיו הקונקרטיות של העושה ושל המעשה המיוחס לו. בעבירה שלפנינו ניתן להצביע על מנעד רחב של עונשים" (ע"פ 8204/14 מחמד זלום נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 15/4/20015)).

לצד זאת, אזכיר כי מדובר בעבירה שהעונש המירבי הקבוע לצידה הינו 20 שנות מאסר, מה שמלמד על החומרה שהקנה לה המחוקק. מאידך, בשים לב לממצאי העובדה שנקבעו, עסקינן בנסיבות המותחות את תחולת העבירה של חבלה בכוונה מחמירה עד לקצוותיה, ואני סבור כי לו היתה המאשימה מנסחת מלכתחילה את כתב האישום, בשים לב לממצאי העובדה שקבעתי, כאמור, היה קרוב לוודאי נבחר סעיף אישום מקל יותר.

בנסיבות שבפניי, בשים לב להעדרו של תכנון מוקדם בעצם ההגעה לזירת ההתפרעות ובשים לב שמדובר היה בהכאה אחת באמצעות נשק קר, ועת נתתי דעתי לעיתוי התרחשות המעשים כשיכולת התפקוד של רשויות האכיפה היו מתוחות עד לקצה ממש, אני סבור כי מתחם הענישה ההולם כאן, בייחוד על רקע ההתפרעות ההמונית במהלכה, וכחלק ממנה, ארעו המעשים, נע בין 27 חודשים ועד 4 שנות מאסר, זאת לצד עונשי מאסר על תנאי ובמקרים המתאימים אף פיצוי לנפגע העבירה.

4. לא ראיתי עילה והצדקה לסטייה ממתחם הענישה, לקולא או לחומרה.

5. בקביעת עונשו של הנאשם, שקלתי את נסיבותיו האישיות בהיותו אב לילד קטן, את הקשיים הכלכליים שנבעו מהגבלת חירותו במעצר ממש כ-4 חודשים ולאחר מכן 8 חודשי מעצר בפיקוח אלקטרוני.

נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם, שאמנם הינו נושן יחסית, ברם עניינו בעבירות מעולם האלימות.

6. אחר כל האמור, החלטתי לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון, הגם שלא בתחתית המתחם, ואני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

(28) עשרים ושמונה חודשי מאסר אשר יהוו עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל. ממניין תקופה זו ינוכו ימי מעצרו הממשי מיום 12/5/21 ועד 9/9/21.

לנאשם עומדת האפשרות למיין מוקדם, בתיאום עם ענף אבחון ומיין בשב"ס, בטלפון 08-9787377 או 08-9787336.

לצד עונש זה ובנוסף, אני גוזר לנאשם (12) שניים עשר חודשי מאסר אותם לא ירצה, אלא אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו ישוב ויעבור עבירה שעניינה גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, וכן (3) שלושה חודשי מאסר אותם לא יירצה אלא אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו ישוב ויעבור עבירה שעניינה החזקת סכין או אגרופן.

בשים לב להיות הנאשם המפרנס העיקרי של משפחתו, והעובדה כי מעשיו, בסופו של יום, לא גרמו לנזק למתלונן, החלטתי שלא לחייבו בפיצוי למתלונן.

ניתן היום, י"א אב תשפ"ב, 08 אוגוסט 2022, בנוכחות ב"כ המאשימה: עו"ד יוסי גימפל; ב"כ הנאשם: עו"ד יובל זמר והנאשם בעצמו.

זכות ערעור כחוק, הודעה.